

[Landbrugsministeren.]

er enkelte Landmænd, som kan forrente meget mere end andre Landmænd, og det er dem, der skal hjælpes ved Akkorder; men for at faa det frem er det nødvendigt, at der er nogen, som stiller Kaution for derigennem at afgive en Garanti for, at de, der faar Akkord, er netop dem, der har Udsigt til at klare sig. Frafalder man derfor Kravet herom, betyder det sikkert, at man faar en Række Akkorder for Landmænd, som ingen Udsigt har til at klare sig og klare de Laan, de her faar.

Det tredje Krav, Kravet om, at man ikke skal forlange en Nedsikring af Gælden med mindst 65 pCt., vil jo betyde, at det i Virkeligheden slet ikke bliver Akkorder, man opnaar, det bliver Konverteringer, saaledes at Staten skal overtage de Prioriteter, som Landbrugerne har udover Værdigrænsen, udover Forrentningsmuligheden. Og naar bare Staten stiller de fornødne Midler til Raadighed, laaner dem ud paa saadanne Vilkaar, at de paagældende ikke kan betale, er det klart, at man kan opnaa Akkord, men det ligger ganske vist saa langt borte fra, hvad Venstre tidligere har været indstillet paa, at det forekommer mig mærkværdigt, at man nu stiller sig paa det Standpunkt.

Jeg synes ogsaa, det var en mærkelig Udtalelse, den ærede Ordfører for Venstre kom med, da han sagde, at alle de Ændringer, der er foretaget i Folketinget, vilde være Forbedringer af den gældende Lov. Samtidig havde jeg det Indtryk, at Venstre ikke kunde stemme for Loven i den Skikkelse, den nu har — i alt Fald kunde de jo ikke gøre det i Folketinget. Naar man nu erindrere, at Venstre i 1927 gennemførte en Akkordlov, der ingen Betydning har faaet, og at Venstre stemte for et Lovforslag i Foraaret, som var en betydelig Forbedring i Forhold til det, der blev gennemført i 1927, hvis man tager Hensyn til Landbrugerne, og naar Venstres Ordfører nu klart og tydeligt har udtalt, at det, der foreligger, er Forbedringer af Loven fra Foraaret 1931, men at Venstre alligevel ikke kan stemme for det, saa faar man det Indtryk, at jo bedre et Lovforslag bliver, des mere vrangvilligt bliver Venstre overfor at gennemføre det.

Det ærede Medlem sagde endogsaa til sidst, at det vilde være rimeligt, om Staten foruden at stille Penge til Raadighed udover alle Grænser, uden Kaution, uden Garanti og uden Bestemmelser om, hvor højt Pengene maa anbringes, ogsaa

gik ind i en Forhandling om Eftergivelse af sine Tilgodehavender af Skatter, idet det ærede Medlem bemærkede: Man kan dog ikke støtte Landmændene paa een Maade og saa tage Pengene fra dem paa en anden Maade. Det vil altsaa sige, at naar man giver dem et Beløb med den ene Haand, skal man samtidig give dem et til med den anden Haand! Sagen er nemlig den, at Skatterne gaar forud for de Prioriteter, der her er Tale om at skære ned, og det ærede Medlem forlanger jo ikke, at Førsteprioriteter og Andenprioriter, som har en Fortrinsstilling efter Skatterne, skal nedskæres til Fordel for de sidste Prioriteter, de sidste Tilgodehavender. Det er kun Staten, som stiller Beløb til Raadighed, der betyder en Fordel for den paagældende, som samtidig med at give et saadant Tilskud, en saadan Hjælp, skal give en anden Støtte, fordi man har givet den første. Ja, jeg synes, at det ærede Medlem her er inde i en saa letsindig Politik, at man sikkert kan sige, at Venstre her har slaaet en Kolbøtte, som vist neppe er set tidligere paa Rigsdagen i Løbet af saa kort Tid.

Naar saa Venstres ærede Ordfører (Rytter) sluttelig antydede, at Venstre ogsaa vil stille Ændringsforslag, der gaar ud paa, at der skal gives Laan til solvente Landmænd, som ikke søger Akkord, medens det foreliggende Lovforslag omhandler Udlaan af Erhvervenes Laanefond til Ejere af Landbrugsejendomme til Opnaaelse af Akkord — det er jo Lovens Hovedformaal —, saa maa jeg sige, at det ser noget søgt ud. Man faar nærmest Indtryk af, at Venstres Ordfører er blevet klar over, at Venstre er kommet bagefter, og nu gælder det om at rejse de Kegler, der en Gang er faldet. For hvad er det, som antydes af Venstres Ordfører? Det er jo i Virkeligheden det samme, som er sket i Princippet gennem den Kriselov, vi vedtog forleden Dag, nemlig at Staten skal laane Penge ud til Landmænd, som ikke søger Akkord, men som har ondt ved at klare sig. Det var det, vi gennemførte ved Kriseloven. Forskellen mellem det, som Venstre har stillet Forslag om i Folketinget, og som Venstres Ordfører her skitserer, og det, vi gennemførte ved Kriseloven, er, at de Laan, der gives efter Kriseloven, kun skal betales tilbage, for saa vidt der er Mulighed derfor, ellers er det Tilskud, medens det, som Venstre foreslaar, er, at de Laan, der gives, skal betales tilbage, enten der saa er Udsigt til, at de paagældende kan eller ej. Og den næste Forskel mel-